

Utkoblbare overføringer av kraft til kjelbrukere.

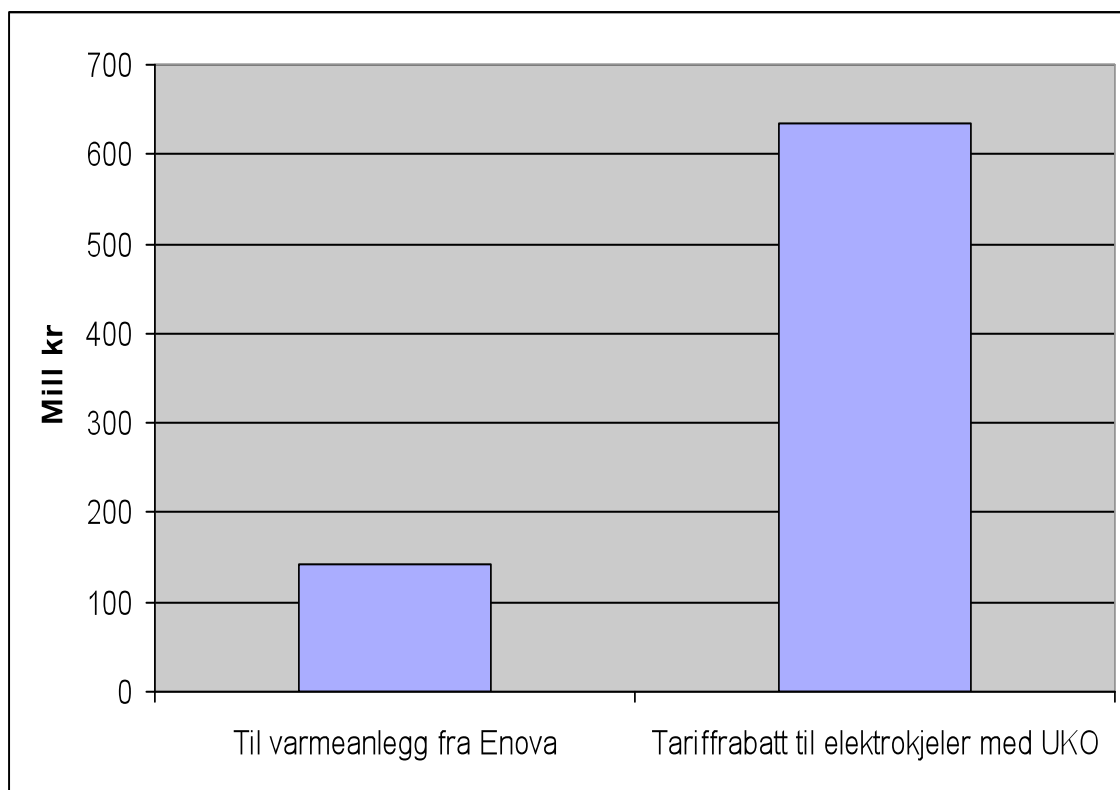
Virksomheter for energiomleggingen i varmesektoren

Vista Analyse AS

Christian Grorud og Ingeborg Rasmussen

16. mai 2007

Revidert 2. juli 2007

2005

På oppdrag for NOBIO - Norsk bioenergiforening

1. Sammendrag

Tariffene for utkoblbare overføringer (UKO) gir utvalgte kundegrupper i elektrisitetsmarkedet mulighet til å kjøpe utkoblbare overføringstjenester fra nettselskapene til en pris (nettleie) som er betydelig lavere enn for alminnelig forbruk. Ordningen omfattet ca 5 TWh i 2005, med en samlet nettleie-”rabatt” på ca 635 mill kr/år (2005) til brukerne¹. Ordningen fungerer, de facto, som et insentiv til å opprettholde elektrisitetsforbruket til varmeproduksjonsformål, dvs kontrært til Enovas bevilgninger til energiomlegging i varmeanlegg, som til sammenligning var ca 140 mill kr i 2005.

Den uttalte hensikten med UKO er å bidra til nettavlastning, god samfunnsøkonomi og økt forbrukerfleksibilitet. At dette er de viktigste effektene av ordningen, er ikke dokumentert. Det synes imidlertid som ordningen er en barriere for energiomlegging, og lite tyder på at dagens UKO-ordning er resultatet av en hensiktsmessig avveining mellom ulike mål og virkemidler innenfor Energilovens virkeområde.

Det har ligget utenfor rammen av denne rapporten å vurdere alle sider ved UKO-ordningen, det synes imidlertid å være grunnlag for NOBIO til å gå videre med saken med sikte på å klarlegge følgende:

- 1.1. UKO's effekter i forhold til øvrig virkemiddelbruk og overordnede mål i energi- og miljøpolitikken.
- 1.2. Konkurransesvridende effekter av at retten til UKO i praksis er forbeholdt noen markedssegmenter; Forholdet til ESA-reglene
- 1.3. Virkningen av UKO på nettselskapenes inntektsrammer; nettselskapenes insentiver for å tilby UKO.

Av klimameldingen (Norsk klimapolitikk, St.meld. nr. 34, 2006– 2007) fremgår det at regjeringen vil vurdere å ”gjøre om ordningen for utkoblbar kraft slik at den ikke lenger bidrar til at el utkonkurrerer ny fornybar energi i oppvarmingsmarkedet”. I en slik prosess er det viktig at NOBIO sikres innsyn i de løsninger som evt. vurderes som alternativ til dagen UKO-ordning.

Det anbefales at NOBIO i første omgang tar opp disse problemstillingene med Olje- og energidepartementet, Miljøverndepartementet og Konkurransetilsynet.

¹ Dette tallet er beheftet med betydelig usikkerhet, pga manglende datagrunnlag. Se forøvrig kapittel 6.

2. Lovgrunnlag og hovedproblemstilling

Gjennom bruk av særskilte, tarifferte overføringer av utkoblbar kraft, er det etablert et lavt prisnivå for ca 5 TWh (2005) elektrisitet for kjelbrukere i industrien, i store og små varmesentraler, samt i noen grad til belyningsformål i veksthusnæringen. Av ”Forskrift om økonomisk og teknisk rapportering, inntektsramme for nettvirksomheten og tarifferte”, fremgår det i § 15-1 at ”**Formålet med utkoblbart forbruk er å kunne avlaste nettet ved at nettselskapet kan koble ut dette forbruket som følge av akutt eller forventet knapphet på overføringskapasiteten, at utkoblbart forbruk kan bidra til en samfunnsøkonomisk effektiv utnyttelse av overføringskapasiteten, samt å stimulere til økt forbrukerfleksibilitet.**”

Redusert leveringssikkerhet for deler av det overførte kraftvolum vil medføre et lavere behov for nettførsterkning, og investeringer kan derfor utsettes. Utvalgte brukergrupper kan med medhold i ”forskrift om kontroll av nettvirksomhet”, kreve redusert nettleie, mot å akseptere en viss (lav) risiko for at overføringen kobles ut i korte perioder. Denne nettleien gir lave bidrag til dekning av faste kostnader i nettet.

Ordningen er på ingen måte et resultat av fungerende markedsmekanismer; Snarere tvert i mot, ettersom brukere innenfor et avgrenset markedssegment - gjennom den statlige kontrollen med nettselskapene - gis særrettigheter til nettleie på vilkår som andre brukere ikke kan kreve. Det forhold at nettopp dette avgrensede markedssegmentet gis rett til slik spesialtariff, er helt avgjørende for forståelsen av hvilken betydning UKO-ordningen har for energiomleggingen: Bruk av UKO bidrar til sterkt reduserte kostnader for bruk av elektrisitet til varmeproduksjon i disse anleggene. Gjennom dette reduseres konkurransedyktigheten til de alternative energikildene i det markedssegmentet de ellers ville stått sterkest. Ved å tilby lav nettleie til de anlegg som har brenselsfyrt reserve, fjernes altså en betydelig del av det økonomiske insentivet til å investere i energiomlegging i disse anleggene.

Det oppstår derfor en målkonflikt;

- på den ene siden målet om en effektiv bruk av kraftnettet;
- på den annen side energiomleggingsmålene.

Det synes ikke som denne målkonflikten har hatt noen praktisk betydning for verken Olje- og energidepartementets eller NVE's vurderinger ved utformingen av UKO-ordningen. Det er i liten grad redegjort for hvordan elektrisitetsmarkedet forøvrig kan bidra til nødvendig fleksibilitet dersom det gis økonomiske insentiver til det.

For ytterligere informasjon om temaet henvises til følgende kilder:

- NVE-rapport 2005/17: ”Om utkoblbare overføringer”
- NVE-dokument 2006/9: ”Rapporterte data om utkoblbare overføringer i 2005”
- ECON Analyse: ECON-notat 2005 om ”Elkjeler og samfunnsøkonomi”.
- ECON Analyse: ECON-notat 2005 om ”Elkjeler og RKOM”
- SINTEF Energiforskning AS, Teknisk rapport TR A5887: ”Kvalitetsdifferensierte tarifferte”
- SINTEF Energiforskning AS, Teknisk rapport TR A6011: ”Utkoblbart forbruk- teknologioversikt og resultater av spørreundersøkelser”

Alle referanser og sitater fra NVE er hentet fra de to NVE-rapportene som er oppgitt ovenfor.

3. Historikk og hensikt

Ved dereguleringen av det norske kraftmarkedet på begynnelsen av 90-tallet falt energiverkenes oppdeckningsplikt bort. Mens en tidligere måtte ha lokal/regional oppdekning som var tilstrekkelig til å dekke effekt- og energibehov, ble det med den nye energiloven anledning til å basere seg på de oppdeckningsmuligheter som ligger i kraftsystemet som helhet. Kjelmarkedet representerte tidligere en verdifull effekt- og energireserve i forhold til å oppfylle oppdeckningsplikten², men fikk med innføringen av Energiloven redusert betydning.

Selv om det ikke knyttes eksplisitt til konsesjonskravene, kan det være nyttig for en netteier å ha muligheten til å koble ut laster på kort varsel, uten at dette er å oppfatte som avtalebrudd i forhold til bruker. Dette kan være knyttet til høylastperioder og/eller uforutsette bortfall av kapasitet. I slike situasjoner kan lavt prioriterte overføringer kobles ut, slik at nettkapasiteten står til disposisjon for å betjene forbruk med høyere prioritet. For å stimulere til bruk av elektrisitet i sammenhenger der utkobling ikke gir store ulemper (kostnader), er det blant annet etablert særlig fordelaktige tariffer ved bruk av ”Utkoblbare overføringer” – UKO.

Den samfunnsmessige effekten av ordningen er i liten grad vurdert eksplisitt, og det synes som NVE heller ikke mener dette er berettiget, i det en i NVE-rapport 2005/17: ”Om *utkoblbare overføringer*” skriver følgende (vår understreking):

”.. Denne rapporten forsøker å sette ordningen med utkoblbare overføringer inn i en større sammenheng og klargjøre ordningen sin plass i en sammensatt ”elektrisitetsverden” med mange aktører, målsettinger og styringsinstrumenter.

.. det er flere gode grunner for å opprettholde ordningen med utkoblbare overføringer.

Vi har ikke funnet ”*flere gode grunner*” til å opprettholde UKO i NVE’s rapport, selv om NVE selv refererer til dette i rapportens sammendrag. De begrunnelser som NVE for øvrig fremhever i rapporten, er kun knyttet til de prinsipielle fordeler med å øke utnyttelsen av nettet ved å tilby billig nettleie til fleksible brukere. Det fremkommer ingen begrunnelser for at dette skal omfatte kun brukere med brenselsfyrt reserve. Dermed blir det svært uklart hva NVE egentlig mener med at det er ønskelig å *opprettholde* ordningen.

Gjennom NVE’s omtale og analyser skapes usikkerhet om hvilket energisystemnivå og hvilke mål direktoratet tar i betraktning når UKO vurderes som virkemiddel. Særlig påfallende er det at en avgrenser seg til kraftsektoren, uten å ta hensyn til UKO’s relevans for overordnede målsetninger knyttet til omlegging av **energisektoren** som helhet. Det er åpenbart at en UKO-ordning som forbeholdes nettopp de deler av kraftmarkedet der en kunne erstattet elektrisitet med andre, bærekraftige alternativer – vil virke som et negativt insentiv til investeringer i energiomlegging i dette markedssegmentet. Det vil antagelig bremse investeringene i varmesektoren i sin alminnelighet, hvilket betyr at UKO-ordningen virker negativt inn på kraftbalansen. Det er på denne bakgrunnen vanskelig å forstå at NVE ikke gir en mer helhetlig beskrivelse av UKOs virkninger i det totale energisystemet.

² Ved energi- eller effektknapphet på elektrisitet i ”konsesjonsområdet” kunne anleggene kobles over på brenselsfyrt reserve, slik at elektrisiteten ble gjort tilgjengelig for andre formål.

4. Dagens praksis, faktagrunnlag

NVE har ansvar for å følge opp energiloven og vannressursloven, og bistå Olje- og energidepartementet i forvaltningen av vassdragsreguleringsloven og industri-konsesjonsloven. Dels er NVE gitt forskriftskompetanse, dels treffer direktoratet enkeltvedtak, og dels forberedes saker for Olje- og energidepartementet.

Som ledd i oppfølgingen av nettselskapene, har NVE ønsket å få et bedre bilde av hvordan UKO blir brukt i praksis, og har bl a utarbeidet følgende rapporter:

- NVE-rapport 2005/17: ”Om utkoblbare overføringer”
- NVE-dokument 2006/9: ”Rapporterte data om utkoblbare overføringer i 2005”

NVE setter selv spørsmålstegn ved kvaliteten på tilgjengelige data om bruk av utkoblbare overføringer, og har derfor gjennomført en spørreundersøkelse³ i nettselskapene for å forbedre datagrunnlaget. Om denne skriver NVE bl.a. at

” .. Undersøkelsen gir .. grunnlag for å hevde at det er store forskjeller mellom nettselskapene mht. den praktiske gjennomføringen av utkoblbare overføringer. Svarene tyder også på at et stort antall nettselskaper ikke har noe avklart og bevisst forhold til mål som ønskes oppnådd gjennom å tilby utkoblbare overføringer.” (Vår understreking)

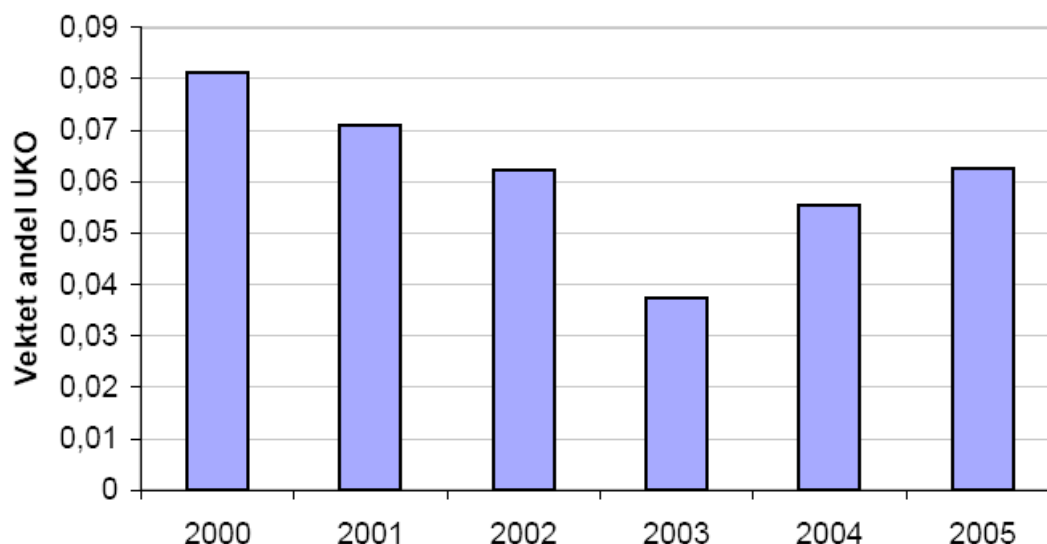
Videre skriver NVE følgende om erfaringene med prøveutkoblinger:

”Tradisjonelt har det gått lang tid, og gjerne mange år, mellom hver gang nettselskapet/systemansvarlig har beordret utkobling på et reelt grunnlag. Den lave utkoblingsfrekvensen gjør at kjelkunder løper liten risiko ved å ikke vedlikeholde sine ..kjeler, men kjører kontinuerlig med elektrisitet til reduserte overføringstariffer. Det er eksempler på at oljetanker, røkpiper mv. er fjernet, ødelagt av rust eller av andre årsaker ikke er funksjonelle for andre energibærer enn elektrisitet. Disse kjelene omtales som ”papirkjeler”, siden det bare er ”på papiret” at kjelene kan veksle mellom ulike energibærere.”

Etter at dette ble skrevet har forskriften blitt revidert, og det synes som både formål og krav til oppfølging er klarere i de nye forskriftene enn i de gamle. Det er imidlertid ikke gjennomført undersøkelser som viser hvilken samfunnsøkonomisk nytte ordningen har pr i dag.

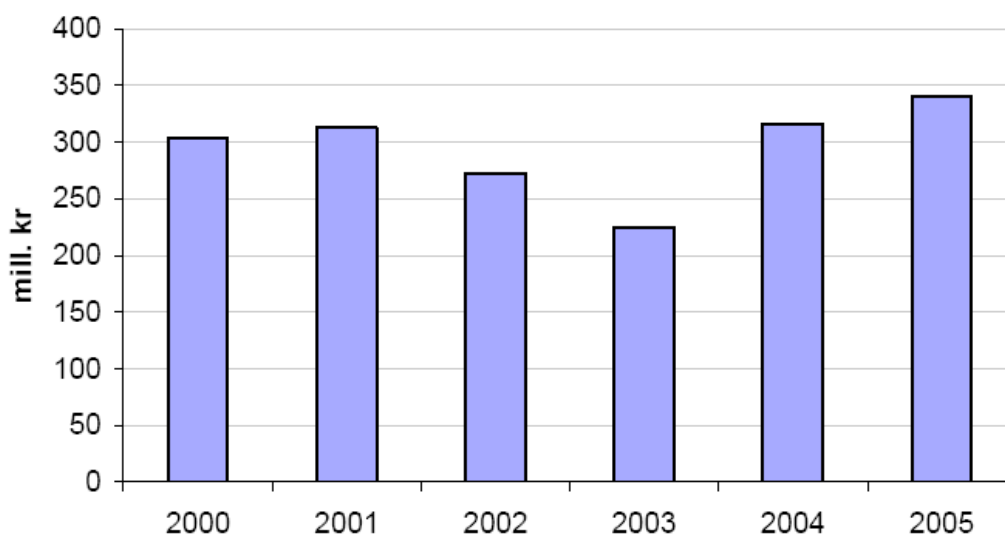
Nedenfor gjengis figurer og statistikk fra NVE-dokument 2006/9: ”**Rapporterte data om utkoblbare overføringer i 2005**”. Dette er de beste underlagsdata om utkoblbare overføringer som kan tilveiebringes pr i dag. Fordelingen mellom kjelkraft og andre formål er ikke kjent. Likeledes forligger ingen/lite informasjon om hvordan bruken av UKO fordeler seg mellom ulike aktører: offentlige/privat og industri/bolig/næring.

³ Foruten NVE og Statnett har EBL Kompetanse bidratt til finansieringen av spørreundersøkelsen. Svarene er blitt bearbeidet av SINTEF Energiforskning og presentert i ”Teknisk rapport TR A6011”.

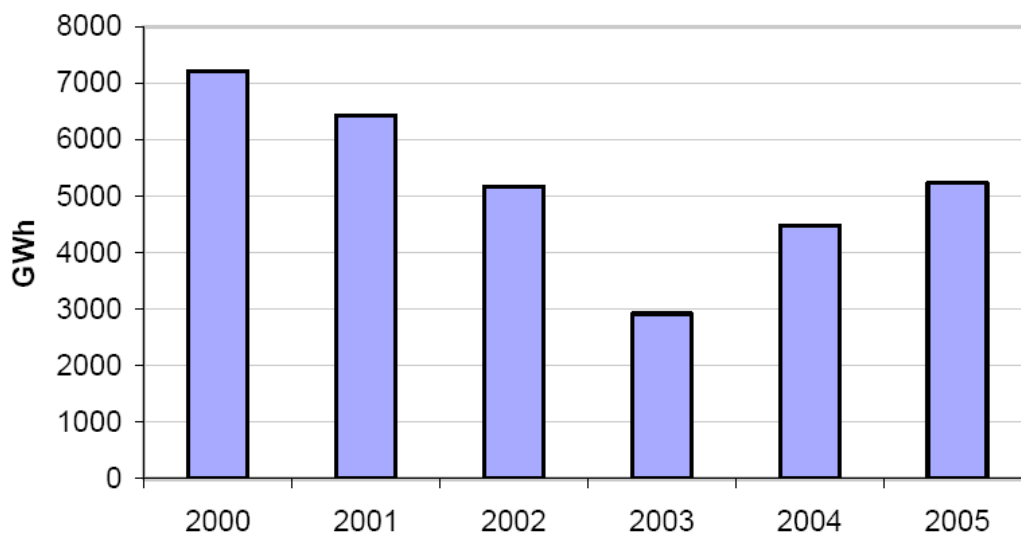
Figur 1 Vektet andel UKO, av nettselskapenes samlede overføring.
Kilde: NVE 2006

Som det fremgår av figur 1, har UKO utgjort en varierende andel av nettselskapenes kraftoverføring i årene 2000 til 2005, med ca 3,7 % som minsteandel (2003) og ca 8,1 % som største (2000).

Figur 2 Nettselskapenes inntekt fra utkoblbare overføringer.
Kilde: NVE 2006

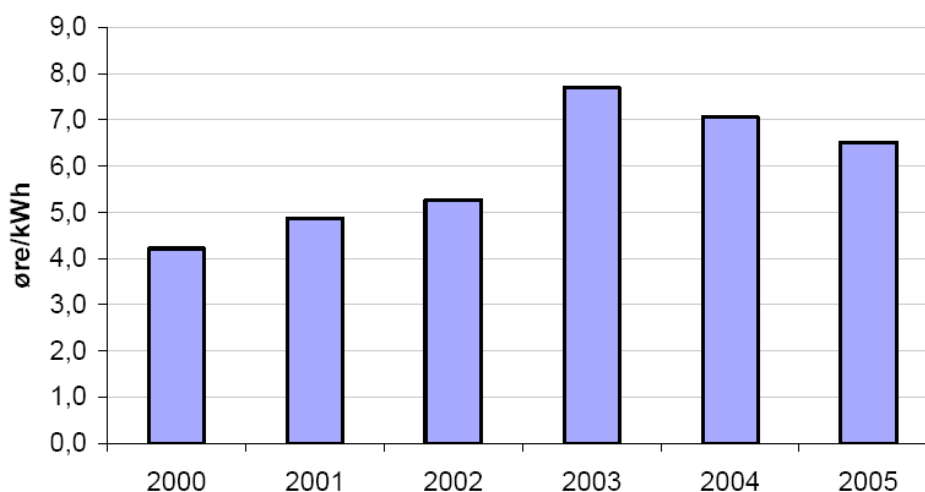
Som det fremgår av figur 2, har nettselskapenes UKO-omsetning variert fra ca 225 mill kr i 2003 til 341 mill kr i 2005.

Figur 3 Overført mengde uprioritert/utkoblar kraft.

Kilde: NVE 2006

Som det fremgår av figur 3, har utkoblar overføring variert mellom 3 TWh i 2003 og ca 7,2 TWh i 2000.

Figur 4 Veid gjennomsnittlig nettleie fra utkoblbare overføringer.

Kilde: NVE 2006

Som det fremgår av figur 4, har spesifikk nettleie fra UKO variert fra ca 4,2 øre/kWh i 2000 til ca 7,7 øre/kWh 2003.

Generelt gir det foreliggende datamaterialet om bruk av UKO svært lite informasjon om måloppnåelse; om UKO-ordningen bidrar til en samfunnsøkonomisk utnyttelse av kraftnettet og i hvilken grad dette har hatt uønskede effekter på annen måloppnåelse, f eks omleggingsmålene. Både faktagrunnlaget, den gjennomførte spørreundersøkelsen og NVE's vurderinger indikerer at nettselskapene har en begrenset forståelse av hensikten med UKO-ordningen. Kunnskapen om dagens praksis er for dårlig dokumentert til å hevde at UKO bidrar til å oppnå viktige mål innenfor Energilovens virkeområde. Samtidig er det åpenbart at ordningen representerer en svært betydelig barriere i forhold til målet om energiomlegging i varmesektoren.

5. UKO vs insentiver for energiomlegging.

Energilovens formålsparagraf

Det heter i formålsparagrafen til energiloven, jf. § 1-2, at

”Loven skal sikre at produksjon, omforming, overføring, omsetning, fordeling og bruk av energi foregår på en samfunnsmessig rasjonell måte, herunder skal det tas hensyn til allmenne og private interesser som blir berørt.”

Det er utvilsomt slik at denne paragrafen uttrykker en overordnet målsetning; at lovens formål er å bidra til en balansert utvikling av hele det nasjonale energisystemet, på tvers av infrastruktur og energibærere. Det er derfor påfallende at NVE knytter sin gjennomgang av ordningen med UKO eksklusivt opp til en optimalisering av kraftnettet – uten å behandle de åpenbart kontrære effekter dette har for andre prioriterte mål innenfor Energilovens virkeområde. Riktignok skriver direktoratet at *”Det kan for øvrig heller ikke avvises at oljebaserte kjeler kan være til hinder for installasjon av miljømessig gunstigere energiløsninger”* og at *”UKO/fleksikjelene er ikke å anse som en god løsning mht. å oppnå en langsiktig kraftbalanse.”*, men dette problematiseres i liten grad – og har tilsynelatende ingen betydning for NVE’s konklusjoner.

NVE begrenser seg til å konstatere - en passant - at UKO/fleksikjelene ikke er å anse som en god løsning mht. å oppnå en langsiktig kraftbalanse. Det er vanskelig å forstå at direktoratet viser så liten interesse – og overhodet intet ansvar for – å beskrive effektene av UKO på kraftbalansen og på arbeidet for energiomlegging.

Redusert nettleie som negativt insentiv

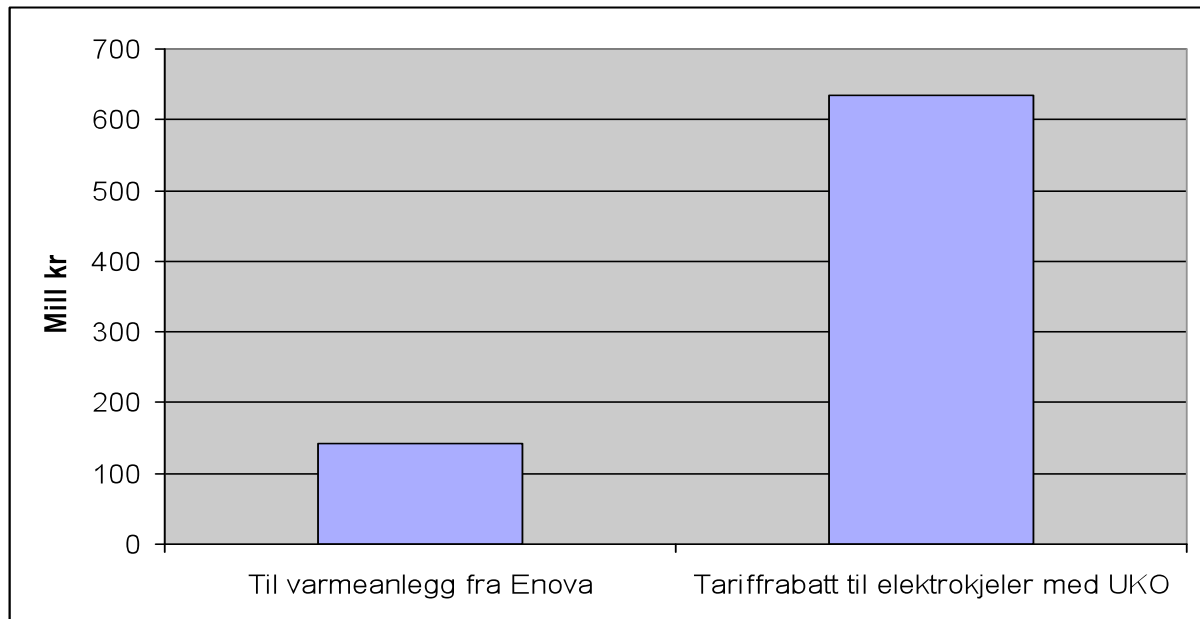
Det vil føre for langt å gjennomføre en fullverdig kvantitativ analyse i dette notatet, men noen forenklete taloppstillinger gir likevel et tankevekkende bilde av situasjonen:

Det fremgår ikke av NVE’s datagrunnlag hvordan UKO fordeler seg på spenningsnivåer og anleggstyper. Derfor kan en ikke beregne hva som ville vært riktig tariff for brukerne dersom de hadde blitt belastet med ordinær nettleie til de aktuelle formålene. Ved å anta at ”profilet” på UKO-bruken er som profilet for andre overføringer mht spenningsnivå, nettkostnader etc. kan vi forutsette at normal nettleie ville utgjort samme andel av totale nettinntekter som UKO’s energimessige andel av total overføring, dvs. 6,3 % i 2005. Ved å anta at normalinntektene fra overføring av de ca 5 TWh ville ha vært 6,3 % av nettselskapenes inntekter, kan kundenenes nettleie-rabatt beregnes til et beløp som er i underkant av dobbelt så høyt som nettselskapenes inntekter (341 mill kr) fra UKO. Denne kalkylen indikerer en nettleie-”rabatt” på ca kr 635 mill kr for 2005. Dette tallet vil være lavere dersom hovedtyngden av UKO-kundene benytter høyere spenningsnivåer enn det som er implisitt forutsatt i regnestykket ovenfor.

UKO-ordningen er på alle måter en konstruert markedsintervensjon med tvilsom verdi: Den er administrativt bestemt, forbeholdt en liten del av kraftmarkedet og har effekter som er direkte kontrære til andre virkemidler myndighetene benytter innenfor Energilovens

virkeområde. Et eksempel på det siste (kontrære effekter) kan vi se innenfor Enovas varmeprogrammer, som er rettet mot de samme markedssegmenter som UKO nå gjelder for. Enova bevilger penger til nettopp slike anlegg som i dag er omfattet av UKO, for å stimulere til omlegging – f eks til bioenergi. UKO, per se, representerer en pris-referanse som begrenser lønnsomheten i tiltak for energiomlegging..

Enovas totalbudsjett var i 2005 ca 650 mill kr, dvs samme størrelse som rabatteffekten av UKO. Enovas bevilgninger til varmeanlegg var i 2005 ca 140 mill kr, dvs ca en fjerdedel av rabatteffekten fra UKO-ordningen. UKO-”rabatten” på ca kr 625 millioner kr/år stimulerer altså til bruk av elektrisitet i varmeproduserende anlegg, mens Enova bevilger kr 140 millioner for å stimulere til bruk av andre energibærere, bl.a. overgang til biobrensel.

Figur 5 Enovas tilskudd til varmeanlegg og tariff rabatt for UKO til elektrokjeler i 2005.

Omlegging av det norske energisystemet har høy prioritet, og det er gitt signaler om å opprette et eget fond for dette formålet – i tillegg til den finansiering som allerede er etablert for Enova SF. Likevel er UKO pr i dag i hovedsak forbeholdt nettopp det markedssegmentet som egner seg best for konvertering til bioenergi.

Egne tariff for UKO kan ha en selvstendig og god begrunnelse i forhold til målet om effektiv bruk og utvikling av kraftnett i Norge. Ordningen gjelder imidlertid i hovedsak nettopp de anlegg som egner seg for energiomlegging – som er et prioritert mål i energi- og miljøpolitikken som helhet. Det kan ikke være tvil om at en her har en målkonflikt, og at virkemiddelbruken er dårlig avstemt i forhold til de ulike uttalte målene innenfor Energilovens virkeområde.

5. Kort om kjelmarkedet og UKO i fremtiden

Det nordiske kraftsystemet får stadig sterkere innslag av infleksibilitet på produksjonssiden:

- Mer kjernekraft (Finland)
- Gasskraftverk med CO₂-rensing (Norge)
- Mer vindkraft

Dersom rimelige UKO-tariffer fortsatt tilbys (eksklusivt) til kjelanlegg med brenselsfyrt reserve, vil overgangen til bioenergi i slike anlegg bremses i vesentlig grad, og elektrisitetsforbruket til produksjon av termisk energi i normalår opprettholdes. Dersom UKO avvikles eller tilbys til andre brukere, vil flere av varmesentralene/industrikjelene konverteres for bruk av bioenergi, varmepumper og andre energiformer.

Dersom elektrokjelene beholdes i slike anlegg, vil de representere en avsetningsmulighet for overskuddselektrisitet i våte år, når vannverdiene er lave og eksportmulighetene er maksimalt utnyttet.

I tørre år vil slike anlegg ikke belaste kraftsystemet, ettersom de har full, brenselbasert effektreserve.

Anlegg som i dag nyter godt av UKO-rabatten, kan i fremtiden bidra til en forbedret kraftbalanse dersom det etableres insentiver for å bygge anlegg som ikke har elektrisitet som viktigste energikilde.

6. Konklusjoner og anbefalinger

Tariffraibatten ved bruk av UKO har betydelige effekter, utover å øke brukstiden på det eksisterende kraftnettet. En særlig viktig effekt er at ordningen representerer en barriere for energiomlegging i kjelmarkedet.

Dagens ordning med egne tariffier for UKO bør avvikles, slik at virkningene balanseres i forhold til omleggingsmålene i energipolitikken.

Konflikten mellom målsettinger på ulike nivåer i energisystemet har ikke fått tilstrekkelig oppmerksomhet i NVE's gjennomgang av UKO-ordningen. Mye tyder på at ordningen med egne tariffier er utformet uten hensyn til hvilke effekter dette vil gi innenfor andre deler av Energilovens virkeområde. Det er lite som tyder på at en har prøvd å hente ut fleksibilitet i resten av kraftmarkedet – der det ikke finnes fysiske reserver.

En selvstendig problemstilling er de konkurransemessige effektene av dagens UKO-praksis. Ettersom det ikke foreligger informasjon om nettselskapenes praktisering, og siden mye tyder på at risikoen for utkobling oppleves som ikke-eksisterende av en del brukere, kan det verken påvises eller sannsynliggjøres at ordningen virker etter hensikten. Dette betyr at dagens praksis kan være reelt prisdiskriminerende uten at fremkommer gjennom NVE's oppfølging av nettselskapene.

Vista Analyse anbefaler NOBIO å gå videre med denne saken, med sikte på å klarlegge følgende:

- 6.1. UKO's effekter i forhold til øvrig virkemiddelbruk og overordnede mål i energi- og miljøpolitikken.
- 6.2. Konkurransevridende effekter av at retten til UKO i praksis er forbeholdt enkelte markedssegmenter, herunder forholdet til ESA-reglene
- 6.3. Virkningen av UKO på nettselskapenes inntektsrammer; nettselskapenes insentiver for å tilby UKO.

Av klimameldingen (Norsk klimapolitikk, St.meld. nr. 34, 2006– 2007) fremgår det at regjeringen vil vurdere å gjøre om ordningen for utkoblbar kraft slik at den ikke lenger bidrar til at el utkonkurrerer ny fornybar energi i oppvarmingsmarkedet. I en slik prosess er det viktig at NOBIO sikres innsyn i de alternativer som vurderes som alternativ til dagen UKO-ordning.

Det anbefales at NOBIO i første omgang tar opp disse problemstillingene med Olje- og energidepartementet, Miljøverndepartementet og Konkurransetilsynet.

Vedlegg

Regelverket for utkoblbare overføringer er først og fremst innarbeidet i forskrift 11. mars 1999 nr. 302 om økonomisk og teknisk rapportering, inntektsramme for nettvirksomheten og tariffer (forskrift om kontroll av nettvirksomhet), jf. forskriftens

Kapittel 15. Praktisk utforming av tariffer for utkoblbart forbruk

0 Hele kapittel 15 endret ved forskrift 5 des 2005 nr. 1470 (i kraft 1 jan 2006).

§ 15-1. Om utkoblbart forbruk

Formålet med utkoblbart forbruk er å kunne avlaste nettet ved at nettselskapet kan koble ut dette forbruket som følge av akutt eller forventet knapphet på overføringskapasitet, at utkoblbart forbruk kan bidra til en samfunnsøkonomisk effektiv utnyttelse av overføringskapasiteten, samt å stimulere til økt forbrukerfleksibilitet.

§ 15-2. Nettselskapenes tilbud om redusert tariff til utkoblbart forbruk

Nettselskapene skal tilby redusert tariff til alle kunder som har elkjele med brenselstyrede reserve.

Nettselskapet kan tilby redusert tariff til annet uttak som har redusert krav til leveringspålitelighet.

§ 15-3. Måle- og kommunikasjonsutstyr

Alt utkoblbart forbruk skal ha installert timeregistrerende utstyr. Forbrukerne kan velge å installere utstyr for fjernutkobling. Nettselskapet kan kreve at slikt utstyr installeres for kjeler med ytelse over 25 kW.

Nettselskapet kan kreve at kostnadene til nødvendig utstyr og installasjon hos kunde dekkes av kunden. Øvrige kostnader ved måling og kommunikasjon skal dekkes av nettselskapet. For dekning av kostnader ved timemåling gjelder forskrift 11. mars 1999 nr. 301 om måling, avregning og samordnet opptreden ved kraftomsetning og fakturering av netjtjenester.

§ 15-4. Utkoblingskriterier og - varighet. Varslingstid

Tariffene for utkoblbart forbruk skal differensieres i utkoblingskategorier avhengig av varslingstid og utkoblingsvarighet.

Antall utkoblingskategorier skal begrenses. Inndelingen i utkoblingskategorier på ett nettnivå skal så langt mulig tilpasses den inndeling som er gjort i overliggende nett.

I egen avtale mellom nettselskap og kunde skal det framgå hvilke kriterier som skal være oppfylt for at utkobling kan beordres, samt opplysninger om varslingstid og lengste tillatte utkoblingsvarighet.

§ 15-5. Anmelding

Nettselskap i distribusjons- og regionalnettene skal anmelde samlet volum utkoblbart forbruk til overliggende nett gruppert etter utkoblingskategori.

§ 15-6. Tariffering

Ved tarifferingen av utkoblbart forbruk skal det benyttes et energiledd som gjenspeiler de marginale tapskostnader. Energileddet skal tidsdifferensieres. Tidsdifferensieringen skal som et minimum være vinter dag, vinter natt/helg og sommer for sentral- og regionalnett. For distribusjonsnett skal tidsdifferensieringen være minimum sommer/vinter.

Kunder med avtale om utkoblbart forbruk, skal avregnes et fastledd. For kunder som har installert utstyr for fjernutkobling og har avtale om momentan utkobling med ubegrenset varighet skal fastleddet settes lik de kundespesifikke kostnadene. Med kundespesifikke kostnader skal her forstås de løpende kostnader til fakturering, måling, varsling etc. For kunder med avtale om lengre varslingstid og kortere utkoblingsvarighet skal fastleddet økes for å reflektere merverdien av å endre disse og eventuelt andre vilkår i avtalen om det utkoblbare forbruket.

§ 15-7. Sanksjoner

I avtale om utkoblbart forbruk, skal nettselskapene fastsette straffegebyr for de tilfeller der kunden ikke gjennomfører en utkoblingsordre.

§ 15-8. Prøveutkobling

Nettselskapene skal gjennomføre årlige prøveutkoblinger for å teste at iverksetting av utkobling, varslingsrutiner, beredskapstiltak mv. fungerer som forutsatt. Slike prøveutkoblinger er ikke nødvendige å gjennomføre dersom det har vært reelle utkoblinger i løpet av de siste 12 måneder.

Nettselskapene skal gjøre det kjent for den enkelte kunde at det vil bli foretatt prøveutkoblinger i overensstemmelse med kontraktsfestet varslingstid.

Det skal ikke gis ordre om lengre utkoblingstid enn det som må anses nødvendig for å gi prøveutkoblingen et reelt innhold.